

Inhoud

Een nacht zonder sterren	7
Gek gekibbel	14
Een klein monstertje	18
De losse tand van Bram	24
Een heel speciale rondleiding	28
De dromenvisser	34
Een lange winterslaap	38
Naar het voetbal met de taxi	44
De geweldige ideeën van Jonas en Liam	48
De verzameling knuffeldieren	54
Schaapjes tellen	58
Jasmijn, de sterrenfee	64
Erwtensoep	68
Tijd om te knuffelen!	74
Vleugels voor een fee	78
Een kasteel in lichtblauw	84
De nachtwandeling	88
Prinsessen naar voren en nog eens scoren!	94
Dario, het draakje	98
De babysitter	104
De ongelooflijke reis naar de maan	108

Monsterplezier	114
Annabel, de waternimf	118
De omgekeerde dag	124
Met de boot door het oerwoud	128
De hartparels	134
Een heerlijk modderbad	138
Op zoek naar een naam	144
Over Gaapjes en Dutjes	148
Spook op bezoek	154
De taak van ridder Floris	158
Papa is de allerbeste!	164
Het toverbed	168
Overal prinsessen	174
Op bezoek	178
Eliza, het kleine spookje	184
De bende rovers	188
Iedere dag een klein avontuur	194
Fleur, de warrige fee	198
De geluksdag van Sara	204
Zes blauwe handjes	208
Een kus voor een sneeuwpop	214
De maanfee	218

Een nacht zonder sterren

Hanna had nog niet vaak zo'n donkere nacht als deze meegemaakt. Eigenlijk nog nooit. Gelukkig brandden de straatlantaarns en reden er auto's. Anders had ze helemaal niks kunnen zien, zo donker was het.

Maar dat vond Hanna niet erg. Want ze was niet alleen. Ze was met papa op weg naar de sterrenwacht. Hij had al heel lang beloofd haar een keertje mee te nemen, om naar de sterren te kijken. In het gebouw met de koepel stond een reusachtige sterrenkijker. Daarmee kon je de sterren van dichterbij bekijken. Zo zag je ze veel beter dan wanneer je gewoon keek.

Hanna en papa liepen de sterrenwacht binnen. Hanna merkte meteen dat er iets niet in orde was. Twee mannen en een vrouw stonden bij de sterrenkijker. Ze schudden wanhopig hun hoofd.

'Een compleet raadsel', mompelde de vrouw.

'Niet te geloven', zei de ene man.

'Onbegrijpelijk!' riep de andere man. Hij krabde zijn hoofd.

'Is er iets mis?' vroeg Hanna. Ze liep op het drietal af.
'Kijk zelf maar! Zeg maar wat je ziet', zei de vrouw. Ze duwde Hanna naar de sterrenkijker. Hanna keek erdoor.

'Vreemd. Ik zie helemaal niets', zei Hanna.
'Alles is zwart.'

Een van de mannen knikte zorgelijk. 'Dat klopt. Er is niets te zien. Alle sterren lijken wel opgeslokt.

Alsof ze er nooit geweest zijn.'

'Maar sterren kunnen toch niet zomaar verdwijnen?' vroeg Hanna's papa.

'Tja, dat is precies wat we niet begrijpen', was de vrouw het met hem eens. Net zoals de twee mannen wist ook zij heel veel over sterren. 'Het is normaal dat je op een avond met veel wolken de sterren niet goed kunt zien. Maar vannacht zijn er geen wolken aan de hemel. En toch zie je geen enkele twinkeling.'

'Maar daarom zijn we hier. Om de sterren te zien', zei Hanna een beetje triest.

'Hopelijk ontdekken jullie snel wat er gebeurd is', zei papa.

'Ja, dat hopen we ook', zei de vrouw bezorgd. Ze boog zich naar Hanna en zei ook nog: 'Het spijt me echt dat je voor niets bent gekomen. Probeer het binnenkort nog eens.'

Hanna en papa namen afscheid van hen. Ze wandelden door de nacht zonder ook maar één enkele ster aan de hemel te zien.

De sterrenwacht lag een beetje buiten de stad. Hanna woonde met haar ouders in de buurt. Toch moesten ze nog een flink stuk lopen.

Onderweg naar huis was Hanna diep in gedachten verzonken. Wat zou er gebeuren als de sterren niet terugkwamen? Kon ze zich wel een hemel zonder sterren voorstellen?

Papa en Hanna keken de hele tijd naar boven. Maar daar scheen alleen de eenzame maan. Papa vertelde Hanna dat veel sterren in groepjes figuren vormen.

'Een paar sterren zien er samen uit als een grote beer. Andere lijken dan weer een zwaan te vormen', legde papa uit. Ondertussen liep hij voorzichtig verder, want de straatlantaarns gaven niet veel licht. 'Duizenden jaren lang vertelden de mensen elkaar verhalen met behulp van de sterrenbeelden. De sterrenhemel is misschien wel het oudste prentenboek van de hele wereld.'

'Was. Dat *was* de sterrenhemel. Want er zijn geen sterren meer!' zei Hanna. Als ze aan de donkere hemel zonder sterren dacht, werd ze heel verdrietig. De hemel was zo leeg zonder sterren.

Hanna en papa kwamen bij een wei. Ze moesten nog langzamer lopen, omdat hier helemaal geen lantaarns stonden. Plotseling bleef Hanna staan. Ze zag iets glinsteren in het gras. Misschien het maanlicht, weerspiegeld in een plas? Nee, dat kon niet. Daarvoor was de glinstering te fel.

'Kom, papa, dat moeten we van dichterbij bekijken', zei Hanna. Voordat papa kon antwoorden, liep ze de wei al in.

'Je raadt nooit wat ik gevonden heb!' riep Hanna even later. Ze stond voor een raadselachtig ding. Papa haalde haar in en keek stomverbaasd naar het gras. 'Is dat echt een ster?' Hanna knikte. 'Ja, volgens mij wel.'

De ster zag eruit zoals een ster eruit hoort te zien. Hij gaf licht, had vijf punten en fonkelde.

'Ik... ik denk dat we de politie moeten bellen', stamelde papa. Hij wilde zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak halen. 'Of de sterrenwacht.'

'Wacht', zei Hanna. 'Ik denk dat de ster ons iets wil vertellen.' Ze boog zich wat dichterbij de ster. Die begon nog meer te twinkelen. Hanna lachte. 'Laat die telefoon maar

zitten, papa', zei ze. Ze nam de ster in haar handjes en gooide hem zo hoog mogelijk de lucht in. De ster vloog naar de hemel.

Hanna keek om zich heen. Overal in de wei verschenen er lichtjes en fonkelingen. Hanna had al een idee wat dat betekende. 'Ze willen allemaal terug', zei ze.

Hanna liep van ster naar ster. Ze wierp ze een voor een zo hoog als ze kon. Papa hielp haar. De wei werd steeds donkerder en de hemel steeds lichter. Toen Hanna en papa eindelijk weer thuis waren, stonden alle sterren weer op hun plaats.

Hanna keek nog één keertje uit het raam voor het slapengaan. Haar ouders stonden achter haar. 'Papa, wat is dat daar?' vroeg Hanna. Ze wees naar de hemel. Enkele sterren stonden in een groepje bij elkaar en vormden een grote H. 'Wauw', zei papa. 'Dat lijkt wel een nieuw sterrenbeeld. Ik denk dat de H voor Hanna staat. Het is een bedankje voor jou, omdat je ze hebt geholpen.'

Hanna was dolgelukkig. Nu wist ze zeker dat ze later sterrenkundige wilde worden.